

ת"פ 57377/11/21 - מדינת ישראל נגד יניב עשור

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 57377-11-21 מדינת ישראל נ' עשור(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט אלכס אחטר מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי נגד יניב עשור (עציר)	המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד רהב אופנהיימר	הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן, (כתב אישום מתוקן שהוגש ביום 4/1/22), עבירות כמפורט להלן: איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, היזק בזדון - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין ותקיפת עובד חירום עבירה לפי סעיף 382א(ג) לחוק העונשין.

כעולה מהעובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום המתוקן, ביום 21/11/21 בסמוך לשעה 21:30 הגיע הנאשם לחדר המיון בבית החולים "שער מנשה" ודרש להתאשפז.

בהגיעו, עבדה באותה העת בחדר המיון רופאה אשר סירבה לאשפזו וזאת בשל העדר הצדקה רפואית. בנסיבות אלה, קילל הנאשם את הרופאה ואת הצוות הרפואי באומרו לרופאה "אני אזיין אותך, אני אגמור אותך".

בהמשך לכך וכעולה מנסיבות אלה, חבט הנאשם באמצעות מכת אגרוף בחלון בחדר המיון וכתוצאה מכך החלון נשבר.

כמו כן, באותן נסיבות, בעט הנאשם מספר פעמים ברשת אשר נועדה להגן בפני מזיקים אשר כיסתה חלון אחר, וכתוצאה מכך נותקה הרשת מהחלון.

זאת ועוד, ובנסיבות המתוארות לעיל, ירק הנאשם על הרופאה והרוק שניתז מפיו פגע בה.

הנאשם נעצר עד תום ההליכים המשפטיים, במסגרת תיק מ"ת 57411-11-21 ועודנו עצור נכון לעת הזו כך שלמעשה הנאשם עצור בגין העבירות בהן הורשע בהליך זה שבפני במסגרת כתב האישום המתוקן מיום 22/11/21.

הצדדים באו ביניהם בדברים וגובש ביניהם הסדר דיוני, לפיו הוסכם על תיקון כתב האישום בלבד מבלי שגובשה ביניהם הסכמה לעניין העונש. בהתאם לכך ביום 4/1/22, לאחר הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן נשמעו בפני טיעוני הצדדים לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש:

ב"כ המאשימה טען במסגרת טיעונו כי במעשיו, פגע הנאשם בעובדת חירום - הרופאה, ובהתאם לענישה הנהוגה, לעמדת המאשימה מתחם העונש ההולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 6 - 12 חודשי מאסר בפועל. ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט לפסיקה אשר תואמת עמדה עונשית זו.

נטען כי מדובר בנאשם יליד שנת 1996 אשר לחובתו 9 הרשעות קודמות בגין עבירות של הפרות הוראות חוקיות, תקיפת סתם, והרשעתו האחרונה היא בגין עבירות של גניבה, איומים והיזק לרכוש. כך גם נטען שהנאשם ריצה מאסרים בפועל בעבר ובמסגרת הרשעתו האחרונה נדון ל- 6 חודשי מאסר בפועל.

עוד צוין, כי כנגד הנאשם שני עונשי מאסר מותנים ברי הפעלה, האחד בן חודש ימים והשני למשך 5 חודשים, אשר הוטלו עליו בתיק ת"פ 56262-08-20 (באותו גזר דין הוטלו על הנאשם שני עונשי מאסר מותנים האחד בגין עבירת איומים והשני בגין עבירות רכוש שעונשן שנתיים מאסר ומעלה ו/או עבירת אלימות פיזית שעונשה שנתיים מאסר ומעלה).

המאשימה טענה במסגרת טיעוניה כי יש להטיל על הנאשם עונש מאסר ברף הבינוני עד הרף העליון של מתחם הענישה שבין 6-12 חודשים ולהורות על הפעלת עונשי המאסר במצטבר. לעמדתה הענישה בגין תיק זה צריכה לשקף תקופת מאסר בפועל של 10 חודשים לצד הפעלת עונשי המאסר המותנים והטלת ענישה הצופה פני עתיד, פיצוי למתלוננת והתחייבות.

מנגד, ב"כ הנאשם ציין במסגרת טיעונו כי יש לקחת בחשבון את העובדה שמרשו הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר, הפגיעה ברופאה שהינה עובדת חירום היא פגיעה מינורית וכך גם האיומים והנזקים שנגרמו.

לגישתו של ב"כ הנאשם, אין חולק כי מרשו מוכר היטב למערכת הפסיכיאטרית אובחן בעבר כמי שסובל מהפרעת אישיות והגעתו לבית חולים שער מנשה הייתה אך לצורך קבלת עזרה.

משלא זכה מרשו לסיוע הרפואי המצופה, בפרץ רגעי ולא מתוכנן ביצע את העבירות בהן הורשע בכתב האישום המתוקן.

ב"כ הנאשם ציין כי מרשו למעשה דר רחוב אשר סובל ממצב נפשי ירוד, אושפז בעבר בבית החולים הפסיכיאטרי וכי סיפור חייו ונסיבות חייו מצדיקים התחשבות לעניין העונש. לדבריו שבועיים לפני האירוע אושפז מרשו בבית החולים ולצורך כך הוצגו בפני אסמכתאות רלוונטיות שסומנו 1/ו/2.

ב"כ הנאשם הפנה את בית המשפט לסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין - נסיבות הקשורות בביצוע העבירה - הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב לפרק ה1. בהתאם לכך ביקש לאפשר למרשו "ליהנות" מהקרבה לסייג לאחריות הפלילית וזאת בשל מצבו הנפשי.

ב"כ הנאשם הדגיש כי בשל מצבו של מרשו, והעובדה שהוא אינו נתמך בבני משפחה, לא ניתן היה לאתר עבורו חלופת מעצר כלשהי ועל כן נותר במעצר עד תום ההליכים, בהתאם לכך ביקש כי תקופת המאסר שתוטל עליו בגין תיק זה תהיה שוות ערך לתקופת מעצרו.

באשר להפעלת עונשי המאסר המותנים נטען שעל פי סעיף 56 לחוק העונשין, מוסמך בית המשפט להפעיל את שיקול דעתו ולהימנע מהפעלת התנאים באופן שיורה על הארכתם, לטעמו של ב"כ הנאשם מקרה זה נמנה על אותם מקרים אשר מהווים את הבסיס המתאים להארכת התנאים.

לחילופין נטען כי ככל שעונשי המאסר יופעלו הרי שיש להפעילם בחופף זה לזה וכן להורות כי עונש המאסר המותנה הכולל למשך 5 החודשים ירוצה אף הוא בחופף לכל עונש מאסר אחר שיוטל על הנאשם בגין תיק זה.

ב"כ הנאשם תמך את נימוקיו בפסיקה שאף היא הוצגה בפניו.

קביעת מתחם העונש ההולם:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו40ה' לחוק.

בענייננו עבירות האלימות והאיומים הופנו כלפי עובדת חירום - רופאה ובמעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של זכות האדם לכבוד, לשלמות הגוף, לתחושת ביטחון ושלמות הנפש. על הצורך להגן על עובדי ציבור, עמד כב' השופט רובנשטיין ברע"פ 2019/11 אלי מיארה נ' מדינת ישראל שם נקבע בין היתר כדלהלן: **"המטיל אימה על הזולת אין הזולת צריך לפשפש ביכולותיו העתידיות של המאיים כדי לברר אם יש ממש באיומים ועובדי הציבור אינם**

צריכים להיחשף לחריצת לשון קללות, חרופים וגידופים מכל בר בי רב, שיקנה לו חסינות בשל חופש הביטוי. לבית המשפט תפקיד גם בהגנה על כבודם". דברים אלה יפים גם ואף ניתן לומר מקל וחומר על מי שלא רק מאיים על עובד החירום אלא גם תוקף אותו. ברע"פ 5940/06 גל נ' **מדינת ישראל**, עמד כב' השופט ג'ובראן על הצורך לספק לעובד הציבור סביבת עבודה בטוחה וציין כדלהלן: **"המבקש תקף עובד ציבור ואף איים על חייו, אך ורק בשל העובדה שהחלטותיו של עובד הציבור לא תאמו לאינטרסים האישיים שלו. מדובר בהתנהגות נלוזה כנגד עובד ציבור אשר מילא את תפקידו. הנני מצדיק אפוא את החלטת בית המשפט המחוזי להחמיר בעונשו של המבקש הן משום עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירה של תקיפת עובד ציבור, הן בשל האינטרס הציבורי הדורש, כי החוק יספק הגנה אפקטיבית על אנשי הציבור והן לאור הצורך החברתי, כי אלה האחרונים, יבצעו את תפקידם ללא כל מורא".**

דברים דומים ברוח זו נאמרו ע"י כב' השופטת ברק - ארז בע"פ 4565/13 **אמון חאלד נ' מדינת ישראל**.

רבות נכתב על כך שלרשויות אכיפת החוק יש חשיבות מכרעת במלחמה למיגור התופעה המכוערת של הפגיעה בעובדי החירום, אשר מעניקים טיפול רפואי יום יומי לאזרח בשעתו הקשה ביותר, ומעשים מכוערים אלה של אלימות אשר מופנית כלפיהם הפכו למכת מדינה ויש להגן על שלומם וכבודם של אנשי הרפואה כך שלא יהיה הפקר ולהעניק לעובדי חירום אלה מטריית הגנה אפקטיבית על מנת שיוכלו לבצע את תפקידם בכבוד, ללא מורא וללא הסחת דעת ומבלי שישמשו לשק החבטות של אנשים מתוסכלים וכך יידע כל פוגע כי עלול הוא להיענש בחומרה בגין מעשיו. ראו לעניין זה ע"פ 3036/92 **חמודה נ' מדינת ישראל** (דבריו של הנשיא שמגר בסעיף 6 לפסק הדין).

ב"כ הנאשם טען כי מעשיו של מרשו נעברו בפרץ רגעי לאחר שמרשו היה נתון בסערת רגשות וזאת משסורב לקבל טיפול רפואי. לעניין זה אפנה לדבריו של השופט לוי בע"פ 2712/09 **שמילוב נ' מדינת ישראל**, שם נאמר כי מעשי האלימות כלפי צוותים רפואיים אשר ננקטים ע"י מטופלים השרויים במצוקה אישית מהווים משקל נמוך בעת גזירת העונש שכן האינטרס מחייב להגן על שלומם וביטחונם של עובדי החירום וזאת במטרה שיוכלו לגבש את החלטותיהם המקצועיות ללא הפרעה ומורא מצד המטופל ומי מבני משפחתו.

בנסיבות ענייננו ומבלי להקל ראש מעצם חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם אני סבור שמידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף התחתון שכן הנאשם תקף את עובדת החירום באופן מינורי (היא נפגעה מרסיסי רוק של הנאשם) וכן הושפלה מאיומיו.

כאמור אין באמור לעיל כדי לקבוע שמעשים אלו הם מעשים קלי ערך בלבד, אולם במנעד של חומרתם ניתן למקמם בחלק התחתון של רף החומרה וזאת כמובן לצורך הקביעה העונשית.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

הנאשם הגיע לבית החולים שער מנשה לצורך קבלת טיפול רפואי ומשסורב לקבלו פעל באופן אימפולסיבי כפי שמפורט בכתב האישום המתוקן.

הנאשם הוכר למערכת בריאות הנפש והוא נעדר סביבה משפחתית תומכת. האירוע היה ספונטני מהיר ותוצאותיו אינן במדרג החמור של עבירות האלימות, האיומים וההיזק לרכוש. זאת ועוד, לא ניתן להתעלם מהאמור בסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין בדבר הקרבה לסייג לאחריות הפלילית אומנם הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו אולם לא ניתן להתעלם מעברו הפסיכיאטרי ומהמסמכים הרפואיים שהוצגו על ידי לעניין זה ע"י בא כוחו כפי שסומנו נ/1 ונ/2.

מדיניות הענישה הנוהגת:

הפסיקה קבעה לא אחת שעבירות האלימות והאיומים אשר מופנים כנגד עובדי הציבור מצדיקות ענישה מחמירה מזו אשר נהוגה כנגד אנשים מן היישוב ואין לגזור את עונשו של מי שהורשע בביצוע עבירות אלה כנגד עובדי החירום כמי שביצע עבירות אלה כנגד אדם מן היישוב, כך שמתחם העונש ההולם למעשי עבירות אלה נע בענייננו בין מאסר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין מאסר בפועל למשך 12 חודשים (ראו לעניין זה עפ"ג (מרכז-לוד) 44005-10-12 **בוחבוט נ' מדינת ישראל**, ע"פ (ת"א 70073/07 **אברהם נ' מדינת ישראל**, ת"פ (רמ') 6056-12-16 **מדינת ישראל נ' זוהר**, ת"פ (ירושלים) 3274-09-18 **מדינת ישראל נ' עלי ואחרים**, ת"פ (ב"ש) 56121-02-21 **מדינת ישראל נ' אבו מור**, ת"פ 17184-03-15 (כ"ס) **מדינת ישראל נ' עדני**).

הפעלת עונשי המאסר המותנים:

סעיף 56 לחוק העונשין קובע כי בית המשפט מוסמך להורות על הארכת עונש מאסר מותנה מטעמים שירשמו לתקופה שלא תעלה על שנתיים וזאת אם שוכנע שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעילו.

שמעתי לעניין זה את טיעוני הצדדים ובמיוחד את עמדת ב"כ הנאשם אולם דעתי אינה כדעתו שכן סבורני שנסיבות העניין הנדון בפני, אינן מהוות את העילה המוצדקת להשתמש בסמכות האמורה לעיל ולהורות על הארכת עונש המאסר המותנה וודאי כשלא הוגש בפני תסקיר מטעם שירות המבחן. הודאתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן והחיסכון בזמן השיפוט היקר אינן מהוות את אותם הטעמים המצדיקים להארכת עונש המאסר המתונה אלא יש בהם כדי להתחשב לקולא בענישה שתוטל על הנאשם בהליך זה.

משכך אני קובע כי עונשי המאסר המותנים לא יוארכו כבקשת ב"כ הנאשם ואני מורה על הפעלתם ביחס להליך זה שבפני.

נשאלת עתה השאלה באיזה אופן ירוצו עונשי המאסר המותנים, כלומר האם במצטבר זה לזה או בחופף זה לזה.

בע"פ 4517/04 **אחמד מסארווה נ' מדינת ישראל** נקבע כי הכלל האמור בסעיף 45 לחוק העונשין אשר קובע את אופן נשיאת המאסרים הוא כלל פרשנות הוא נועד להקל עם נאשם שעה שמתעוררות ספקות באשר ליחס בין העונשים שהוטלו עליו. על פי סעיף 45 לחוק כפי שהדבר נקבע בפסק הדין הנ"ל, באין קביעה מפורשת יישא הנאשם בעונשים בחופף. סעיף 58 לחוק העונשין קובע את היחס בין עונש המאסר בפועל שמוטל על הנאשם בגין התיק הנוכחי לבין המאסר המותנה שהוטל עליו בגין הליך קודם שכעת הוא בר הפעלה לפיו יישאו העונשים במצטבר זה לזה. עם זאת סעיף 58 לא קובע את היחס בין שני מאסרים מותנים שתלויים נגד הנאשם ולטעמי ולאור האמור בפסק הדין הנ"ל

יופעלו עונשי המאסר כפי שהוטלו על הנאשם בבית משפט שלום בחדרה, בתיק ת"פ 56262-08-20 בחופף זה לזה.

עתה נשאלת השאלה, האם עונש המאסר המותנה הנ"ל בן 5 חודשים ירוצה בחופף או במצטבר לעונש המאסר אשר יוטל על הנאשם בגין תיק זה שבפני.

לאור נסיבות העניין, לפני משורת הדין, ולאור העובדה שהנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו הורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן מבלי שיהיה צורך בשמיעת ראיות ומבלי שהטריח את התייצבות העדים, אורה כי חלקו של עונש המאסר הנ"ל ירוצה בחופף וחלקו במצטבר לעונש המאסר אשר הוטל על הנאשם בגין תיק זה.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה:

עסקין בנאשם בן 25 שנים אשר מוכר היטב למערכת הפסיכיאטרית אובחן כסובל מהפרעה פוסט טראומטית הפרת אישיות וכמי שמשמש בחומרים ממכרים, בעברו אושפז בבית החולים הפסיכיאטרי - שער מנשה ולאחרונה מתגורר כדר רחוב.

הנאשם אובחן כמי שסובל מתחלואה כפולה. הנאשם כאמור קיבל אחריות על מעשיו והאירועים בהם הורשע ממוקמים ברף התחתון של החומרה.

אשר על כן ולאור כל האמור לעיל כך גם לאור הודאתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן חיסכון בזמן שיפוטי יקר והעובדה שלא היה צורך בזימון ושמיעת עדי התביעה, אני קובע שהעונש המתאים לנאשם בתוך המתחם יועמד על 4 חודשי מאסר בפועל לצד הפעלת עונש המאסר המותנה למשך 5 חודשים כאמור לעיל.

על כן, בהתחשב בחומרת המעשים, בנסיבותיהם, במידת אשמתו של הנאשם, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו ובמדיניות הענישה הנוהגת, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דן את הנאשם למאסר בפועל למשך 4 חודשים.

2. אני מורה על הפעלת עונשי המאסר המותנים כפי שהוטלו על הנאשם בבית משפט שלום בחדרה ת"פ 56262-08-20 גזר דין מיום 30/12/20 באופן שעונשי המאסר המותנים ירוצו בחופף זה לזה. כך שעונש המאסר המותנה בן 5 החודשים, יחושב באופן שחודשיים מסך תקופה זו ירוצו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף 1 לעיל, ו- 3 חודשים מסך תקופה זו ירוצו בחופף לעונש המאסר האמור בסעיף 1 לעיל.

בסופו של דבר ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה כוללת של 6 חודשים אשר תחושב מיום מעצרו 21/11/21.

3. מאסר על תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירת רכוש שעונשה שנתיים מאסר ומעלה או עבירת אלימות פיזית כנגד אדם שעונשה שנתיים מאסר ומעלה.

4. מאסר על תנאי של 2 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בפרק זמן זה, לאחר שחרורו מריצוי תום מאסרו בגין תיק זה על עבירת איומים.

בנסיבות העניין לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם סנקציה כספית שכן אין חולק כי מדובר בנאשם נעדר יכולת כלכלית כלשהי כך שלא יהיה בפסיקתי לעניין זה טעם ממשי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

גזר דין זה מהווה פקודת מאסר.

ניתן היום, כ"ח שבט תשפ"ב, 30 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.